

Futbol i política, de com s'assagen les faltes i les deficiències

written by Sebastià Sardiné | 7 de febrer de 2026

És evident que a l'equip de la capital el veiem sovint simulant faltes, caigudes estudiades i gesticulacions apresses en els entrenaments. Qui ho controla? I l'esperit esportiu? Tot és política. A Madrid mana qui mana. Assajar irregularitats hauria de ser sancionable. L'engany, el parany, sol ser castigat/premiat amb faltes, o amb penal; un perill immediat a la porteria adversa. La complicitat dels àrbitres i VAR, sembla talment evident, o no. Aquest comportament és del tot antiesportiu. Hi ha –suposadament– un pla d'entrenament per simular faltes inexistents, o per dissimular les que hom comet, estudiadament. No només les agafades de samarreta, els pessics, la mà al coll, les trepitjades que sovintegen massa. Pels resultats en totes les competicions, a l'equip de la capital, en 22 partits els han xiulat 11 penals. Si només mirem la lliga 2025-2026, té 9 penals a favor, 2 en contra; el Barça 5 a favor, 3 en contra. Atlètic de Madrid, 3 a 1. Sense castics dubtosos, a quants punts estariem? Xiular aquest comportament contra-esportiu ha d'estar sancionat. Quants de gols s'han fet per simulació? Quants s'han castigat contra el caigut? Quants gols s'han fet en temps afegit? El reglament, el VAR, no serveixen per a res. Les ratlles, les interpretacions, s'inclinen al costat del que convé. Tot obeeix a la mateixa estratègia. Simulació, assaig, trampa, antiesportivitat. El poder no vol honestedat ni esportivitat; vol guanyar i prou. Vol més mercat i consumidors. Pa i circ pels súbdits, i algoritmes per a controlar el poder. El poder polític i el futbolístic.

Amb els pressupostos passa el mateix. Prou es promet determinada inversió en Rodalies, més manteniment, La Sagrera,

corredor mediterrani, Port de Barcelona, Aeroport, Sanitat, Justícia retardadíssima... A l'hora de la veritat, unes comunitats reben el 120%, altres el 60-65%. És a dir, pressuposten inversions (només són promeses), per, raonadament i planificada, no complir-les. No hi ha errors. Hi ha estratègies. Com en les migracions carregades de llengua, contra la vernacla. S'apliquen més diners públics a una determinada autonomia central o perifèrica –subvencionada–, que a Catalunya, a la que varen subjugar a partir de 1714, a qui cal bombardejar de tant en tant, ara amb dèficits i polítiques adverses –deien els militars i polítics «sin que se note el cuidado»–. El país es ressent de l'espoli camuflat. Volem totes les competències. Sobren els discursos. Manquen els diners. Resultat, dèficits estructurals, manca de manteniment a les carreteres, els ferrocarrils, el transport ferroviari de mercaderies, les exportacions... que debilita el nostre sistema, el nostre PIB i el país, cada cop amb menys serveis de qualitat.

Per mirar de solucionar-ho, què han fet els diferents governs catalans? Queixar-se. Només queixar-se. Poc per part del PSC, absorbit pel PSOE madrileny. Obediència deguda. Dictadura dels partits. La Generalitat, en lloc de plantar-se, d'anar tots plegats, negocia misèries, amb la tècnica de les majories parlamentàries (compravenda de prestacions a canvi de no sabem què. Poltrones? Pessics de poder delegat? Secrets de partit, de "gobierno" i d'estat). PP-Vox a la rereguarda, per fer el mateix, o pitjor. La Generalitat, per tenir més diners disponibles –el que no ens arriba– castiga els catalans amb impostos propis, que ens extorsionen encara més. Madrid no en vol, d'impostos propis, per a què regular-los si els regalen? La capital és la seu fiscal de moltíssimes empreses que allà rauen, obligadament o voluntària, més el BOE com a font de negocis, amb tants per cents pactats, fins i tot durant la pandèmia. Sobren tants alts «funcionarios» i assessors de res, pura casta de gestors i intermediaris, que s'empelta amb perill a Catalunya.

Catalunya va recaptar per impostos propis, l'any 2022, uns 863 milions d'euros (enfront d'un dèficit equivalent a uns 22.000 milions anuals, planificats per l'Estat). Provenen de: Gravamen de Protecció Civil, Cànon d'aigua, impost sobre grans establiments comercials i hostaleria, cànon per la incineració, disposició controlada de residus industrials, sobre emissió d'òxids de nitrogen, sobre emissió de gasos en aviació, en diòxid de carboni, sobre establiments turístics, sobre begudes ensucrades, sobre actius no productius, sobre instal·lacions mediambientals, sobre habitatges buits, actes jurídics documentats, successions, donacions, patrimoni, plusvàlues municipals... La primera CA en recaptació és Catalunya pels 863 milions indicats. La darrera, Castella la Manxa amb 12,6 milions d'euros, sent els números poc significatius respecte al PIB. Madrid els darrers anys, és qui més bonificacions ha fet en impostos propis; seguint-la altres CCAA (dades de l'Autoritat Fiscal-Airef). Madrid l'any 2024, per bonificacions, va deixar de recaptar (entre reduccions tram autonòmic d'IRPF, impostos de successions i donacions, transmissions patrimonials, actes jurídics, 7.463 milions d'euros. A Catalunya, per algunes bonificacions, es deixaren d'ingressar 1.328 milions d'euros, recaptant-se, cobrant-nos, 2.867 milions d'euros, si no erro, més el que ja paguem a l'Estat. Catalunya és la CA amb més pressió fiscal d'Espanya.

I el Madrid, futbolísticament parlant, a un punt, en una lliga entestada en què la perdem. Ens agrada el joc net, el joc bonic. Tot i això, els penals cauen sempre del mateix cantó. Catalunya és patidora de faltes i mancances de tota mena, manin a Madrid uns o altres.

D'ençà del 01.10.2017 els polítics nostrats es barallen contínuament. Els fa terror l'unionisme, s'odien, i d'això se'n val l'Estat. En lloc de treballar plegats per canviar les regles de joc, les lleis, també els reglaments de la Lliga (o senzillament autodeterminar-nos), contradiuen la recomanació de "l'Art de la Guerra" -qui ha estat pres per

l'enemic/adversari, no pactar-hi-, en lloc d'això, el que fan és seguir-los el joc. Malament anem. Uns hi pacten demanant un "Un finançament singular" que s'ha concretat en un xic de millora i prou, a canvi de què?, de continuar sent dependents? Altres reclamen aquell Concert Econòmic que varen refusar en el seu dia; ara, no tenen prou força. Qui ens mana vol la fallida Rodalies, fent una empresa mixta en la qual mana l'altre. Els maquinistes, majorment, ja han optat, no volen dependre de la Generalitat, sinó de Madrid. Manen les majories, aquest és el mal. Unes majories partidistes que el poble no entén, menys encara quan la Catalunya endèmica pateix persecució afeblidora, tot i ser l'Euroregió Pirineu/Catalana-Mediterrània, un dels cinc motors en els quals la nova Europa de pobles i Nacions sense estat s'ha de reestructurar, si volem sortir-nos-en.

Encara estem colonitzats, per culpa de les estructures de partits i poltrones. Tant de bo activin la Llei de Transitorietat, embastada com està una Proposta de Constitució, lliurada en el seu dia per Constituïm al Parlament.

Per autoestima, per sentit de pertinença. Hem d'acabar amb tant d'assaig de faltes, amb tantes excuses de caigudes preestudiades, amb tant de penals inexistents, i amb tanta lamentació que si l'àrbitre, o "el gobierno" fan això o allò. Potser va sent l'hora de jugar directament a l'Eurolliga de les nacions sense estat, amb potents equips i esportistes propis d'una Euroregió autodeterminada, que no ha de dependre de si el VAR del "Gobierno de turno" posa o no la ratlla en el fora de joc que els convé, o castiga amb penal una simulació, o concedeix o no deu minuts d'allargada a un partit –legislatura?– que fa temps que s'hauria d'haver acabat (des del 01-10-2017) i no s'acaba, culpa nostra, perquè el contra-joc de les majories festeja amb el poder de torn, ara PSOE, o PP-Vox, ultra «derecha» que no és sinó la variant de l'"A por ellos" i "Santiago i cierra España" que esdevindrà en àrbitre

d'un nou partit que ja sabem que perdrem, per una falta o penal simulats, a darrera hora, en el descompte, o en el Tribunal Constitucional, si no som hàbils per a evitar-ho.